

Tamás Menyhért

Észre-írt strófák

1
Ez már az ítélet ítélete?
csak sejteni lehet, mire
készül, mivé metszi
virágait a világ.

2
Sosem volt valóbb való
a lopakodó faló!

3
Itt állunk, állunk,
tegnapi védkar;
vigyázó-tehetetlen.

4
Határtalan határ –
mezsgyéink
továbbgyalázása.

5
Vetemény-foggal,
Európa lábhelyet
rendelt alája!

TAMÁS MENYHÉRT (1940) költő, drámaíró. A *Népszava* főszerkesztő-helyettese volt 1990–1991-ben. Több mint húsz kötete jelent meg, legutóbb: *Tanúságtevők* (három dráma, 2013).

Rádióval alszom

1

Félálomban hallom:

*a lelkiesség nem más,
mint lélekből élni –
magamra ébredek.*

2

*Mi közöm nekem
a maga hitéhez?!*
hasad, hasít a szó.

Elázott, fekete

rongy az ég.

3

Reggel-ima:

mindennapi
küzdésünket add
meg nekünk ma...

4

Törőcsik hangja reked a légben,
Soós Imrét lengi körbe a szó,
régyszó? minapi?
igazát szólja...

Visszasötétül az éjszaka,
mélye kénye-kedv suttogás,
még mit nem! hova nem emelné
fejét e bogáncsos sárfiók?
még mit nem! émelyedik az Émely –
buta arcra fesztiváli fény?

Ez már a semmítő orv-sötét!
Mi jöhet még? Az alázott ideg
véges feszülése?

Holtan születik a hajnal!

Nem elég

Nem elég a hegy.
a hegy magasa,
mélyét is át kell élni.

A föld?
A földsík?
Nap-nap újra fent
kések alattomát féli.

A tenger?
A tenger menekülő
sorsokat ölel a szívére!

Az úr?
A kegyes úrnek,
hovatovább
semmi dolga.

